Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 48 (988) * miercuri 2 decembrie 1964 * 8 pag. 30 bani

Pe marginea articolului „Vă cerem părerea" apărut în numărul 47 al „Scînteii pionierului", au cuvîntul pionierii din clasa a VII-a C, Școala generală de 8 ani nr. 64 din București.

RADU SORIN : Nelu este de trei ori vinovat. În primul rînd, a făcut un schimb necinstit. În al doilea rînd, a insultat-o pe bătrînică atît prin vorbele necuviincioase cît și prin propunerea pe care i-a făcut-o de a-l tăinui. În al treilea rînd, și-a mințit profesorul că este bolnav și trebuie să stea în pat.

IONESCU VICTORIA : Eu i-aș fi dăruit porumbelul lui Iliuță. Sau dacă făceam un schimb, l-aș fi învățat pe Iliuță cum să aibă grijă de el !

Discuția noastră

Cum ne comportăm

ARGINTARU ȘTEFAN : Eu cred că Nelu va deveni în cele din urmă un băiat bun. De vreme ce și-a recunoscut greșeala...

VALERIA DAN : (întrerupîndu-l, gata să plîngă). A făcut foarte bine că a recunoscut. Eu însămi am jignit-o o dată pe tovarășa îngrijitoare a școlii... E drept, am recunoscut, mi-am cerut scuze, dar și acum mă consider vinovată !

VELICAN TEODOR : Pe mine mă revoltă atitudinea celor doi „binevoitori" ! După mine, ei sînt la fel de vinovați ca și Nelu. N-au mințit, dar judecînd după sfatul lor „prietenesc" sînt capabili de minciună.

DRAGOMIR ALEXANDRU : (Zîmbete ironice și priviri mustrătoare se îndreaptă din întreaga clasă spre Dragomir. El, cînd vorbește de părinții lui, se exprimă la modul : „babacii au plecat de acasă", sau „nu mi-au dat voie bătrînii") Nelu e impertinent cu cei vîrstnici. Vreau să spun... că și eu... cîte o dată... însă, pe cuvînt, n-o să mai fac !

NOTA REDACȚIEI : Dragi cititori, așteptăm în continuare scrisorile voastre în legătură cu articolul „VĂ CEREM PĂREREA", apărut în numărul trecut (nr. 47) al gazetei noastre .

Se pare că spusele lui Velican Teodor sînt în asentimentul colegilor

Sinceritatea Valeriei Dan ne îndreptățește să credem că de acum înainte se va comporta exemplar.

Să sperăm că nici Dragomir Alexandru nu va uita cele discutate.

PRIMII PAȘI

Școala medie de muzică nr. 2 din București are de cîțiva ani un local nou, cu clase spațioase, cu laboratoare, cu numeroase săli de repetiție. Lecțiile se desfășoară ca în orice școală. Și tot ca în orice școală recreațiile sînt zgomotoase și parcă prea scurte, gazetele de satiră și umor așteaptă articole noi, elevii învață chimie și matematică, ori studiază cu rîvnă vioara, violoncelul, harpa, flautul.

Am intrat într-o clasă : a IV-a B. Aici mi-a atras atenția în prima clipă ordinea, curățenia și seriozitatea cu care era urmărită lecția. În cele aproape 30 de minute cîte au mai rămas pînă la sfîrșitul orei, am urmărit exercițiile care se făceau la tablă. Eram gata să cred că nimerisem printre cei mai grozavi matematicieni...

În reacreație însă, am aflat uimit că pionierii din clasa a IV-a B nu erau matematicieni. Nu erau nici naturaliști, nici istorici. Că adevărul era altul. Mult mai simplu. Învățau bine. Singurii din clasă care se cam certaseră cu hărnicia — după spusele pionierei Mușat Tania președinta grupei — erau Mahulea Ciprian și Bercanu Ion.

CEI TREI ȘI DO DE SUS...

Petrovici Anda din clasa a IV-a A, Sarchisian Victor și Tănăsescu Pavel dintr-a IV-a B, au orele de studiu (toți trei

studiază vioara) în aceeași zi, cu aceeași profesoară (tovarășa Aniela Beldi) și cam la aceleași ore. Întîi intră la ora de studiu Anda, după ea urmează Victor și apoi Pavel. Anda nu se grăbește niciodată să plece acasă. Rămîne cu vioara în mînă într-un colț și ascultă. Cîte o dată ai impresia că se gîndește la altceva. Dar dacă i se cere să precizeze ce notă falsă a luat Victor sau Pavel — ea spune repede...

— Do de sus... Sau mi, sau la.

(continuare în pag. 3-a)

FLUTURĂ CRAVATELE ROȘII

Pe unul din culoarele Școlii medii nr. 1 din Medgidia, un băiat se plimba de colo-colo, negăsindu-și nicăieri locul. Era numai de-o șchioapă, brunet și cu ochi pătrunzători. Din cînd în cînd, șoptea ceva, ca pentru sine, vrînd parcă să-și întipărească mai bine în minte niște cuvinte.

— Te plimbi ? îl întreb așa, într-o doară.

— Nu. Adică da. Adică nu !

— Mă rog. Te privește. Dar, cum te cheamă și în ce clasă ești, poți să-mi spui ?

— Cristian Miu. Și sînt în clasa a III-a A.

— Și ce faci aici ?

— Repet Angajamentul solemn al pionierului. Azi voi deveni pionier. Și am așa, ceva care-mi tremură vocea ! Voi mai spune și o poezie : „Zburați tot mai sus porumbei". O știți ?

— Nu, dar tu o mai știi ?

— Da. „Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încît să devin un cetățean demn al patriei mele, Republica Populară Romînă..."

— Asta-i poezia ?

— Nu. Acesta este Angajamentul.

La adunare l-am văzut pe Miu alături de Dobrin Victoria, Murat Feihan, Neacșu Adrian, toți colegi cu el în clasa a III-a A. Aveau cravatele roșii la gît și rosteau pentru prima oară : „Sînt gata întotdeauna !" Și întîiul lor salut de pionier a răsunat atunci ca un legămînt.

E. SKIBINSKI

Citiți

Originea și evoluția omului

Elevii care au împlinit 14 ani sînt invitaţi deseori la sediul organizaţiei de bază U.T.M. a Şcolii medii nr. 15 din Capitală, unde stau de vorbă cu membrii comitetului.

PRIETENII

Cîteva zile am fost oaspetele Şcolii medii din Teiuş. Stînd între utemişti am fost impresionat de felul cum ei se pregătesc să răspundă a doua zi la ore, de ţinuta lor îngrijită, de cum îi respectă pe profesori, pe colectiviştii din comună, fiind mereu pentru pionieri un exemplu Unde se află utemiştii se găsesc mai întotdeauna şi pionierii. E şi firesc. Adesea, ei îşi petrec timpul liber împreună, fie că vizionează un film, fie că văd o piesă ori străbat văile munţilor situaţi la cîţiva kilometri de şcoală. S-au organizat, de asemenea, adunări la care au fost invitaţi cei mai buni dintre pionieri. Iată cîteva din temele acestor adunări: *„Cum să ne comportăm în şcoală, pe stradă, în familie“*, *„Ce este organizaţia U.T.M.“*. *„Folclorul nou în regiunea noastră“*, *„Învăţătura — o importantă îndatorire patriotică“*. Participînd alături de utemişti la astfel de adunări, pionierii au avut multe de învăţat

Adesea, utemiştii sînt invitaţi la unele acţiuni pionierești şi dacă acestea sînt frumoase, e şi meritul utemiştilor, care ajută cu pricepere activul pionieresc. Nu o dată, utemiştii şi pionierii din clasele mai mari au participat împreună la unele acţiuni patriotice. Astfel, ei au recoltat porumb la G.A.S. „Galda de Jos“, iar în comuna Mihalţ au strîns cartofi de pe o suprafaţă însemnată.

Cei 251 de utemişti de aici, prin succesele lor obţinute la învăţătură, în activităţile obşteşti şi cultural-sportive sădesc în sufletul pionierilor dragostea faţă de Uniunea Tineretului Muncitor

Reuniunea

Pionierii şi utemiştii, adunaţi, în holul de la etajul I, discută, îşi împărtăşesc noutăţile zilei.

Deodată, difuzorul din perete prinde glas:

— Atenţiune! Atenţiune! Aici staţia de radio amplificare a şcolii! Dragi pionieri şi utemişti, şcoala noastră a înregistrat săptămîna aceasta noi succese la învăţătură. Utemiştii Elena Hosu, Mateica Dumitru şi Mihai Ignea au obţinut note de zece. Îi felicităm din toată inima.

Pe loc, „eroii zilei“ sînt felicitaţi de colegi.

Crainicul staţiei continuă:

— Şi acum, poftiţi la dans!

Sala, una dintre clase, gătită frumos, parcă a devenit neîncăpătoare. Valurile valsului răsună ca o chemare. Dar ce se întîmplă? Mulţi elevi nu ştiu să danseze! Nu-i nimic! Potrivit iniţiativei unui membru al comitetului U.T.M., intîlnirea de azi are scopul ca aceştia să fie învăţaţi să danseze. Printre „învăţăcei“ se numără şi cîţiva pionieri mai mari. Noi am sugera ca reuniunile de acest fel să fie întregite cu recenzii de cărţi, audiţii muzicale pe discuri, recitări.

Costel

Cînd a auzit întîia oară că se pune în scenă „Înşir-te mărgărite“ pionierul Başnău Costel, fără să stea prea mult pe gînduri, a dat fuga şi l-a rugat pe tovarăşul profesor Traian Ignea să-l lase să joace şi el în piesă. Regizorul, cunoscîndu-l ca pe un elev silitor, i-a încredinţat rolul „Zmeul zmeilor“. Dar cu greu s-ar fi descurcat Costel dacă nu-l ajuta utemista Georgeta Paşcău, artistă amatoare cu mai multă experienţă. Ea l-a învăţat cu răbdare abc-ul scenei. L-a învăţat că a juca într-o piesă nu e o simplă distracţie, ci o muncă importantă, o creaţie care cere străduinţă, spirit de răspundere, modestie. Poate să pară curios, dar în urma activităţii desfăşurate de Costel printre utemiştii din echipa de teatru el nu numai că s-a achitat bine de rolul său, dar a început să ia note şi mai bune la ore!

Echipa „mare" şi echipa „mică"

— Gol! strigă entuziasmaţi elevii din Teiuş.

Tabela de marcaj arăta 7—7. Cele două pritene, utemista Rodica Rusu şi pioniera Londroman Elisabeta pornesc hotărite la atac. Balonul este condus cu siguranţă printre jucătoarele din Deva. Balonul ajunge din nou la Elisabeta, pe extremă. Ea face un scurt dribling apoi trage năprasnic, pe sub portar, înscriind golul victoriei. Rodica o îmbrăţişează:

— Bravo, Elisabeta, eşti o bună jucătoare! Sînt fericită! Doar eu te-am antrenat!

Într-adevăr, Elisabeta a învăţat de la Rodica handbalul. Dar nu este singurul exemplu din şcoală. Fiecare utemistă din echipa de handbal şi-a ales cîte o pionieră căreia îi împărtăşeşte „tainele“ acestui sport frumos. Aşa s-a format în şcoală o echipă de handbal formată numai din pionieri. Şcoala are acuma două formaţii: echipa „mare“ a utemiştilor şi echipa „mică“ a pionierilor. Ele sînt prietene şi deseori se întîlnesc pe teren. Echipa „mică“ a devenit o formaţie redutabilă. Uneori, atunci cînd se pregăteşte să susţină o întîlnire mai dificilă, echipa „mare“ se întăreşte cu jucătoare din echipa „mică“.

*

Între utemişti şi pionierii Şcolii medii din Teiuş există o frumoasă prietenie, susţinută de ambele părţi. Atunci cînd un pionier de 14 ani se prezintă emoţionat în faţa adunării generale a organizaţiei de bază U.T.M., cerînd să fie primit în rîndurile utemiştilor, aceştia îl cunosc bine dinainte, iar el, de asemenea, îi cunoaşte, ştie ce răspunderi pline de frumuseţe îl aşteaptă.

AL. MIHU

„Am cravata mea sînt pionier,
Şi mă mîndresc cu ea sînt pionier!“...

Din viaţa pionierească

Pornind de la o scrisoare...

Pionierii din unitatea Şcolii generale de 8 ani nr. 56, din Bucureşti, au primit o scrisoare de la fostul instructor de detaşament, în momentul de faţă militar. *Numele lui este Ştefan Jugan. Despre ce este vorba în scrisoare? El le arată, în cuvinte calde, că îi este dor de pionierii în mijlocul cărora s-a aflat de-atîtea ori, că le urează succese la învăţătură, exprimîndu-şi totodată convingerea că ei îşi vor respecta angajamentul solemn, ca şi promisiunea ce i-au făcut-o la despărţire: să nu aibă corigenţi şi repetenţi. Apoi el îi roagă să-i răspundă ce activităţi pionierești organizează, cum îşi petrec timpul liber.*

În răspunsul lor, pionierii din clasa a IV-a s-au gîndit să-i scrie fostului instructor despre problemele ce frămîntă detaşamentul lor. Văzînd că nu toţi îşi respectă îndatoririle, activul pionieresc a hotărît să facă totul pentru ca întreg detaşamentul să se poată mîndri cu rezultate din cele mai bune. S-a observat că un pionier, premiant anii trecuţi, a început anul acesta să se ia la întrecere cu... racul; altul e bătăuş; unul şi-a căpătat renumele de „baronul Münchaussen“, pentru minciunile gogonate pe care le spune. Ce s-a gîndit colectivul de conducere al detaşamentului? Mazilu Dorin, preşedintele de detaşament, Dumitrescu Adriana, preşedinta grupei şi Popescu Lidia, locţiitoarea preşedintelui de grupă, au propus să înfiinţeze un supliment al gazetei de perete cu două rubrici permanente: „Aşa da“, şi „Aşa nu“. Rubrica „Aşa da“, este rezervată lucrurilor bune, lăudabile, iar „Aşa nu“, este destinată aspectelor negative. În felul acesta, comportarea fiecărui pionier va fi în atenţia întregului detaşament.

În urma aplicării acestei iniţiative, au şi apărut primele semne care vestesc că, nu peste mult, detaşamentul va fi în măsură să-i scrie fostului instructor că lucrurile merg bine.

I. MIHUŢ

CUM E MAI BINE ?

- Să înveți cu pasiune,
- pentru notă,
- potrivit preferințelor,
- sau... ?

Intrînd în școala lor, cea mai nouă și frumoasă din Bacău, Școala generală de 8 ani nr. 10, am întîlnit în curte trei băieți. Stăteau pitiți după o magazie. Cînd portița a scîrțîit s-au aplecat repede în jos de parcă ar fi căutat ceva. Cînd i-am întrebat unde se află cancelaria, s-au cam codit. Și asta iar mi-a dat de gîndit.

— Ce aveți ora aceasta ? i-am întrebat atunci direct.

— Știți, n-o-i, am întîrziat...

După ce clopoțelul a anunțat începutul unei noi ore, am intrat într-o clasă. A VII-a A. Aici învățau cei trei întîrziați: Diaconu Dănuț, Pintilie Constantin și Cazacu Constantin. În timpul orei au fost controlate caietele. Unul îl uitase acasă, altul îl adusese pe cel de aritmetică în loc de geometrie, iar al treilea scrisese exercițiul doar pe jumătate.

— N-avem aptitudini, mi-a răspuns Dănuț în numele tuturor.

M-am uitat în catalog. Și la romînă, și la chimie era aceeași situație. O mică observație : la aceste obiecte aveau și cele mai multe absențe. Venind la școală după preferințe, învățau tot așa. Aceasta era de fapt cauza lipsei de aptitudini.

În clasa paralelă, a VII-a B am cunoscut o fată ca oricare alta. Subțirică, cu fața palidă, cu ochi vioi și inteligenți. Ea avea altfel de preferințe. Preferințe pentru... note mari.

Eram la ora de limba franceză. Dreaptă și sigură de sine, Amironesei Doina citea lecția cursiv, cu accente potrivite, traducea. Scoasă la tablă ea a scris o retroversiune. A știut și a primit o notă bună. Nu s-a bucurat prea mult. De cum i s-a comunicat nota, a trecut grăbită în bancă, a luat creionul în mînă și a început să scrie la... aritmetică. Nici nu-mi venea să-mi cred ochilor. Își scria tema ? Nu ! Observînd șiragul cifrelor am văzut că își calcula media. Să nu aibă Doina nici un ideal ? Să învețe pentru notă ? Pentru a fi mereu prima și numai prima ? Atitudinea Doinei față de învățătură mi s-a părut un lucru atît de trist...

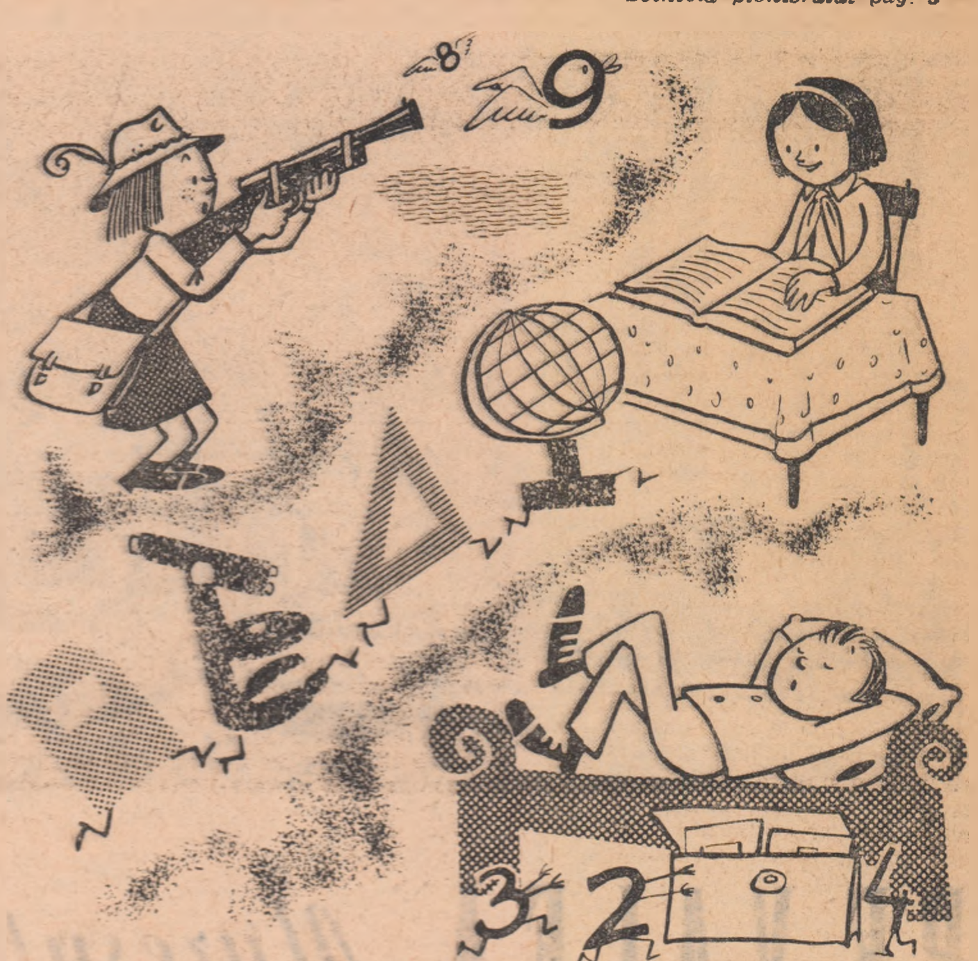
Dar pentru că sîntem tot la ora de limba franceză să vă mai povestesc un fapt. În timp ce Doina scria la tablă, colega ei de bancă, Ancuța Elena se uita cu băgare de seamă cînd spre catedră, cînd în jur și scria de zor tema pe care o avusese pentru acasă. Întîmplător a fost ascultată numaidecît. Liniștită, sigură că și-a îndeplinit așa cum trebuie datoria a întins caietul tovarășei profesoare. Bineînțeles, avea mai multe greșeli. Nota a fost mediocră, dar despre asta nu discutăm acum. Faptul că a fost nesinceră, că n-a scos o vorbă despre cînd și cum și-a scris tema e un lucru nedemn de o pionieră.

În clasa lor este un băiat care iubește muzica, Andrieș Gheorghe. Este în stare să asculte ore întregi o simfonie. De aceea părinții l-au dat și la școala de muzică. Dar și aici, și acolo Gheorghe nu prea învață la... muzică. Pasiune să fie ? Se pare că este vorba mai mult de lăudăroșenie.

Să nu rămîneți cu o părere greșită. În clasele a VII-a A și B, sînt mulți pionieri care învață cu pasiune, nu pentru note, nu numai la obiectele preferate, ci la toate materiile, indiferent dacă sînt ușoare sau grele, dacă le place sau nu. Învățătura este pentru Miron Gabriela, Petrea Maria, Pașcanu Geta, Diaconescu Ștefania și mulți alții o îndatorire pionierească, patriotică.

Cine are dreptate ?

Drumul cel mai bun e fără îndoială drumul învățăturii perseverente, al studiului individual, cel pe care îl urmezi pentru a avea cunoștințe cît mai multe, pentru a deveni așa cum ai rostit în angajamentul solemn „...un cetățean demn"...

Desen : G. BURSCHI

GETA COSTIN

Primii pași

(Urmare din pag. 1)

Astăzi, Pavel, are ce are cu acel do de sus. A intrat la ora de studiu transpirat, cu obrajii roșii de alergătură și probabil trecerea de la vreun duel sau de la vreo partidă de handbal în 7 — la descifrarea notelor se face anevoios. Încetul cu încetul Pavel se acomodează însă și acel do de sus nu mai sună chiar atît de fals. Anda îl urmărește, bate măsura cu vîrful piciorului și cînd vede că Pavel continuă să prindă notele corect, zîmbește mulțumită.

O PROFESOARĂ DE PIAN

Chipriote Roxana pare să aibă alt temperament. Subțirică, oacheșă, neastîmpărată. N-are răbdare să stea o clipă locului.

Totuși, dacă reușește să se așeze la pian, atunci ceva se schimbă. Roxana pare altă fată. Toată vioiciunea, tot neastîmpărul se furișează în degete. Și degetele lovesc vijelios clapele pianului, fără reținere, cu tot ce are mai sincer și mai frumos în ea. Asta nu înseamnă că Roxana nu studiază. Uneori, ca să-și întipărească mai bine notele, ritmul, pauzele, predă bucata păpușii. Atunci Roxana, devine o profesoară cicălitoare. Își întreabă păpușa de zece ori. „Ai înțeles ? Nu ? Bine. O luăm de la capăt. Te rog să fi mai atentă la atac. Și nu răriǃ".

DANS ȚĂRĂNESC

Pe Bulbucan Sorin din clasa a IV-a B, Mihăilescu Andrei și Iancu Sorin din clasa a VI-a A, Olaru Dan dintr-a VII-a B sau Marcovici Dalia din clasa a III-a A, i-am întîlnit la un concurs de selecționare în sala de concerte și imprimări (școala are o astfel de sală). Dalia a interpretat trei piese de Eugen Cuteanu și dans țărănesc de Constantin Dimitrescu. Consiliul artistic — format din șapte sau opt profesori — a aplaudat-o. Dalia era mîndră și bucuroasă, nu pentru că interpretase bine „Dansul țărănesc" — nu pentru că primise aplauze, ci pentru cu totul altceva. Am aflat acest motiv — după ce mi-a povestit cum învață, cum repetă, uneori cîte 3—4 ore pe zi la vioară, cum se desfășoară activitatea pionierească din grupa ei. Și-a strîns cu atenție vioara și fără să ridice privirea a îngînat tulburată :

— Știți, eu sînt pionieră de trei zile...

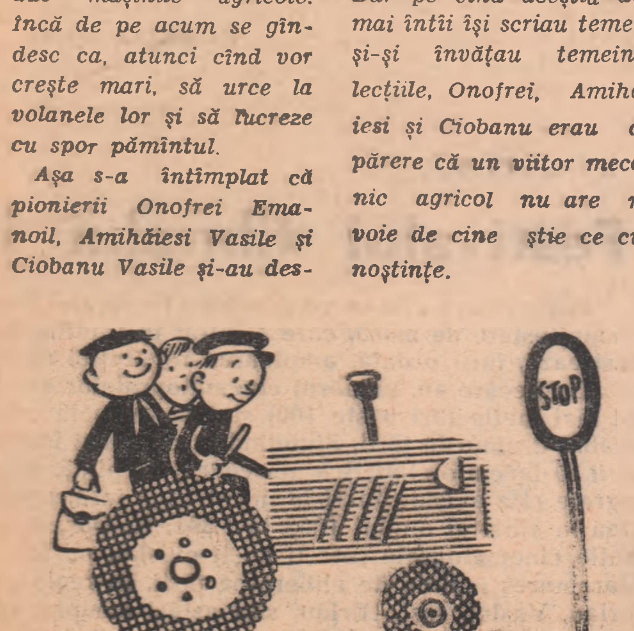
COSTACHE ANTON

Drumul spre viitor

Pionierii și... brigada de tractoriști

Pe ogoarele marii și bogatei gospodării agricole colective din comuna Roma, aflată pe meleagurile de nord ale Moldovei, lucrează multe tractoare și mașini agricole, care-i ajută pe colectiviști să obțină recolte de la un an la altul mai mari. Elevii de la Școala generală de 8 ani din comună îi cunosc bine pe cei care conduc mașinile agricole. Încă de pe acum se gîndesc ca, atunci cînd vor crește mari, să urce la volanele lor și să lucreze cu spor pămîntul.

Așa s-a întîmplat că pionierii Onofrei Emanoil, Amihăiesi Vasile și Ciobanu Vasile și-au descoperit, c... un an și ceva în urmă, o mare pasiune pentru tractoare. Cum ieșeau de la cursuri, mîncau în grabă și, pe urmă, fuga pe cîmp sau la sediul brigăzii tractoriștilor. Mai ales Onofrei, al cărui tată este tractorist, nu se mai dezlipea de lîngă mașină. Și pionierilor Surubaru Mihai și Moruz Ilie le plăceau tractoarele. Dar pe cînd aceștia doi mai întîi își scriau temele și-și învățau temeinic lecțiile, Onofrei, Amihăiesi și Ciobanu erau de părere că un viitor mecanic agricol nu are ne voie de cine știe ce cunoștințe.

Dar cei care nu s-au împăcat cu astfel de idei au fost înșiși mecanicii agricoli. Cînd tatăl lui Onofrei a prins de veste că fiul lui are note așa de slabe, i-a interzis să se mai apropie de tractorul său ! Dar Onofrei, pe furiș, se ducea la alți tractoriști ! Numai că nici aici nu i-a mers mai bine, nici lui, nici celorlalți doi colegi. Într-o zi, Petre Hachiu, șeful brigăzii, le-a spus cu severitate :

— Măi băieți, vă tot învîrtiți pe lîngă tractoare. Asta-i o meserie frumoasă, dar ca s-o stăpînești bine trebuie să fii mai întîi un elev cu cunoștințe temeinice ! Ia să-mi aduceți și mie carnetele voastre de note, să văd și eu cum stați la capitolul acesta ?

Se-nțelege că nici unul n-a avut curajul să apară cu carnetul de note în fața șefului brigăzii. Ba că azi „l-am uitat", ba că „îl aduc mîine"... Petre Hachiu însă a-nțeles cam cum stă treaba. Și, cînd și-a făcut puțin timp liber, a trecut pe la școală, unde a aflat totul.

Ajutați de tovarășii profesori, de colegii lor, de către tractoriști — cei trei elevi și-au înțeles greșeala. Ei s-au apucat cu seriozitate de învățătură.

Tot ce v-am povestit pînă aci s-a petrecut mai demult. Acum, Ciobanu Vasile, Amihăiesei Vasile și Onofrei Emanoil învață bine, iar prietenia lor cu tractoriștii nu mai e cu nimic stînjenită. Cei trei prieteni („Viitori mecanici agricoli" ! cum se recomandă ei) au înțeles că pentru orice meserie te-ai gîndi să-ți alegi în viață ai nevoie de multe și solide cunoștințe, pe care numai în școală le poți dobîndi.

C. DIACONU

Pe meleagurile Bistriței, la Săvinești, s-a înălțat în anii puterii populare moderna cetate a relonului. De aici, pornesc zilnic către țesătorii sute și sute de mosoare încărcate cu argintul relonului imaculat.

În fotografie: Vedere de ansamblu a cunoscutei uzine de fibre sintetice de la Săvinești.

Foto: GR. PREPELIȚA

PE VALEA *Mureșului*

Nu de mult, am poposit în două sate așezate chiar pe malul Mureșului: Gioagiu și Șibot

Cînd am ajuns la Gioagiu era pe la amiază. Satul era liniștit. Doar copiii care ieșiseră de la școala cea nouă umpleau ulițele cu glasurile lor.

— Departe-i colectiva, măi băieți?

— Ba, tovarășă. Aici, la cale de vreo cincizeci de pași. Vă conducem noi pînă acolo!

...Pe președintele colectivei, Aurel Pera, l-am găsit în biroul său. Purta o discuție aprinsă cu brigadierul Iacob Aron.

— Trebuie să terminăm cît mai repede pătulele cele noi. Cele vechi îs aproape pline.

— Să ne mai dea o mînă de ajutor și băieții din brigada I-a. Cei de la atelierul de tîmplărie n-ajung.

Din discuția lor, am aflat că au avut o recoltă de porumb bună.

După ce termină discuția, Aurel Pera își strînse caietul de însemnări, îl puse într-o geantă mare, și se pregăti de plecare, invitîndu-mă într-o vizită prin gospodărie.

Am vizitat mai întîi pepiniera. Aici, mii de puieți și butași de viță de vie așteptau... primăvara, pentru a fi plantați. Deocamdată însă, erau pregătiți pentru iarnă, punîndu-li-se un strat gros de pămînt amestecat cu paie, pentru a-i feri de ger. Am trecut apoi prin livadă. Și acolo pomii erau în pregătire pentru iernat.

— Știți... iarna pe la noi sînt mulți iepuri și n-am vrea să-i strice. Și, străbătînd locurile, urcînd și coborînd pe dealuri, am aflat de la tovarășul Pera multe lucruri despre viața și munca celor din Gioagiu.

— Dacă veneați pe aici, acum patru ani, pe dealurile acestea n-ați fi văzut nimic. Erau doar locuri pentru pășunat. Iată acum livada noastră. Avem peste 50 de hectare cu livada nouă, în afară de cele peste 80 de hectare cu livadă „bătrînă". Asta încă nu-i toată. La primăvară, pe locurile de colo (și-mi arătă coama unui deal) vom planta încă 2 000 de nuci și alte mii de pruni și meri ionatani. Mai sus, vom mai planta încă 27 de hectare cu viță de vie nobilă. Ca de fiecare dată, Ieronim Cozma, cu soția sa, Victoria, Vasile Ardean, Gavrilă Păcurar, Andrei Șpan au fost în frunte.

Pe Vasile Ardean, unul dintre fruntașii despre care îmi vorbea președintele, l-am cunoscut și eu. Deși tîmplele-i sînt albite de vreme, este un om voinic, încă în putere. Cu ani în urmă a lucrat într-o fabrică. Acum, e pensionar, dar lucrează mai departe în gospodărie, împreună cu soția sa Anisia și cu Elena, nora lor.

— Nu pot sta degeaba, mi-a spus el. Cînd toți muncesc, și cînd sînt atîtea de făcut, eu să stau deoparte?...

★

Acum, iată-ne în cealaltă comună, la Șibot.

— Pînă vin colectiviștii de la lucru ar fi bine să ne cunoașteți satul, mi-a spus inginerul agronom, Dumitru Lupu.

Am fost și în noul cartier al colectiviștilor — cartierul de pe „baltă". Sînt aici vreo șaizeci de case noi, unele de un alb strălucitor, altele încă „la roșu". Cu ani în urmă, pe locurile acestea nu era nici o construcție. Oamenii îi ziceau „baltă" din pricina apei care se aduna aici după ploaie. Colectiva a dat locurile celor ce voiau să-și dureze case noi. Și acum, iată un nou cartier!

— Aici locuiește Nicolae Șibotean, dincolo Petru Viorel, iar casa aceea, cu multe flori în grădină este a Elenei Stremțan.

Atît la Șibot cît și la Gioagiu ai să observi un lucru despre care oamenii vorbesc cu modestie: hărnicia. Dacă ai urmări graficul cu zile-muncă de la sediul gospodăriei din Șibot ai vedea, de pildă, că colectivistul Dumitru Bota, împreună cu soția au pînă acum peste 600 de zile-muncă; Elisabeta Cotean, care lucrează la sectorul zootehnic, împreună cu copiii ei, Ioan și Ana au 814 zile muncă. Oameni harnici găsești peste tot — și la crescătoria de păsări (Anuța Rotaru și Eugenia Miclea), și la brigăzile de cîmp, și la sectorul zootehnic...

Bunăstarea își arată fața de cum pășești în aceste două sate, începînd cu casele noi, spațioase, cu antenele de televizor și radio, cu construcțiile noi de la gospodărie, școlile noi, căminele culturale și cu bogăția roadelor adunate în hambare.

Au de ce fi mîndri colectiviștii din satele de pe Valea Mureșului.

ECATERINA ROȘCA

OASPEȚI LA PALATUL PIONIERILOR

Atmosferă de lucru: în unele încăperi se aud numai vocile profesorilor; în altele liniștea te copleșește, copiii, în fața șevaletelor, uitînd parcă să și respire; și iată-i pe alții în adevărate ateliere, unde, zgomotul și febrilitatea muncii te duc cu gîndul la viitorul lor loc de muncă — șantierele navale și hangare, unde prind contur păsările de oțel ale cerului. Indiferent cine deschide ușa unui cerc, toți pionierii se scoală în picioare, devenind adevărați ghizi ai viitoarei lor pasiuni. Fiecare dorește să vorbească despre dragostea lui pentru literatură, muzică, aeromodelism, pictură, mecanică.

Din Togo, Sudan, Cipru sau Japonia, din Italia, S.U.A. sau Indonezia, sosesc mereu delegații care vor să cunoască condițiile create copiilor patriei noastre. Toți rămîn entuziasmați de Palatul pionierilor de pe înălțimile Cotrocenilor, unde săptămînal își petrec timpul liber 13 000 de pionieri. Personalități de frunte din numeroase țări ale lumii au fost printre pionierii Capitalei: d-na Sukarno, Paul Robeson, Ima Sumak, membrii corpului diplomatic. Vin la palat oameni de cultură, profesori, miniștri de stat, turiști, delegații de tineret sau de pionieri din țările socialiste. Astfel, în luna noiembrie, în cadrul vizitei pe care a făcut-o în țara noastră, Cissé Jeanne Martin, secretara generală a conferinței femeilor africane, a scris în cartea de onoare: „Copiilor din București, tuturor pionierilor țării, le ofer simpatia mea pentru frumoasa muncă pe care o realizează în mărețul lor palat. Doresc ca toți copiii africani să poată într-un viitor apropiat să aibă același noroc!" Cuvinte calde au adresat micilor cetățeni și Jean Willi Tshimbila și Anselme Felicien Ugandu din Congo (Brazzaville), delegația de tineret din R.P.D. Coreeană, H. Margaret Walt din Londra, membrii delegației din R.F. Germană, ziaristul italian Carlo Benedetti. Întregul grup de muzicieni din R.P. Chineză a ținut să iscălească impresia care începe astfel: „Am văzut aici cel mai frumos buchet de flori din Romînia..." Semnificative rămîn și cuvintele așternute de un vizitator din S.U.A.: „Poate prin munca voastră să contribuiți la pacea și bunăstarea întregii omeniri".

VALENTIN HOSSU

În curînd

Festivalul filmului la s

Peste cîteva zile se va deschide Festivalul filmului la
o manifestare de masă, care a intrat în tradiția poporului
ilustrează, încă o dată, amploarea revoluției noastre cult
Cu fiecare an, numărul cinematografelor din țară se
tot mai multe (azi peste 100) sînt caravanele cinematogr
străbat drumurile țării, ajungînd în cele mai îndepărtate
ar fi să facem o statistică am vedea, de pildă, că de la 3
tografe cîte existau în 1938 în întreaga țară, numărul lor
pînă la sfîrșitul anului 1963 la 5 391. În Oaș, bunăoară,
multe cinematografe sătești decît existau pe tot cuprinsu
Maramureș înainte de eliberarea țării. În regiunea Iași,
Bîrlad, Vaslui, Iași, Hîrlău, sînt astăzi complet cinefical

AFRICA LUPTĂTOARE

A devenit o tradiție ca prima zi din luna decembrie să fie închinată luptei de eliberare a popoarelor de pe continentul african.

Datorită luptei înverșunate duse de popoarele africane pentru scuturarea jugului colonial, continentul negru și-a schimbat în ultimii ani complet înfățișarea.

Să reținem cîteva date :

● CU UN DECENIU ÎN URMĂ, PE CONTINENTUL AFRICAN NU EXISTAU DECÎT PATRU STATE INDEPENDENTE : EGIPTUL, LIBERIA, LIBIA ȘI ETIOPIA.

● NUMAI ÎNTR-UN SINGUR AN, ÎN 1960, ȘI-AU DOBÎNDIT INDEPENDENȚA 17 STATE AFRICANE, CU O POPULAȚIE DE APROAPE 82 000 000 DE LOCUITORI.

● ANUL ACESTA, LA SFÎRȘITUL LUNII OCTOMBRIE, NUMĂRUL STATELOR AFRICANE INDEPENDENTE A AJUNS LA 36.

Au pășit pragul școlilor

La 25 septembrie în școlile din Algeria a fost zi de sărbătoare. A început un nou an școlar.

Numai cu doi ani în urmă, înainte de eliberarea țării, numărul copiilor care nu se puteau bucura de învățătură era impresionant : 2 000 000. Mii de școli erau distruse.

Deși n-au trecut decît doi ani de cînd Algeria și-a cîștigat independența, au fost obținute importante succese în domeniul învățămîntului. Numărul elevilor din școlile primare a crescut de la 700 000 la 1 400 000. După cum a spus președintele Ben Bella, într-o cuvîntare recentă, în Algeria s-au construit în ultimul timp 920 de școli și 1 425 săli de clasă, iar în următoarele luni vor mai fi gata încă 1 601 școli și 2 400 săli noi de clasă în regiunile rurale.

O insulă — închisoare

Nu departe de orașul Capetown, în mijlocul golfului Table se află o insulă aproape pustie, aridă, pîndită de jur-împrejur, din apele tulburi, de ochii fioroși ai rechinilor, iar de pe maluri de cei ai gardienilor înarmați cu pistoale. Aci, între zidurile închisorii de pe insulă sînt întemnițați peste o mie de oameni. Din cauza condițiilor grele din închisoare, a lipsei de îmbrăcăminte și hrană, mulți dintre ei sînt răpuși de boli, își pierd viața.

Dar care este vina lor, pentru ce au fost aruncați îndărătul gratiilor ? Singura lor „vină“ este că au luptat și luptă împotriva politicii de apartheid, a rasismului din Republica Sud-Africană, pentru drepturi și libertate.

Ce se întîmplă în Angola

De ani de zile, trupele colonialiste portugheze duc un război crîncen împotriva populației din Angola. Ele comit atrocități, ucid cetățeni pașnici, otrăvesc apa fîntînilor sau contaminează cu gaze otrăvitoare recolta și plantele.

Deși numeroase și înzestrate cu armament modern, trupele colonialiste nu pot stăvili lupta de eliberare din acest teritoriu african. Astfel, tot mai mulți sînt angolezii care se duc să lupte cu arma în mînă, împotriva colonialismului. Armata de eliberare națională angoleză numără în prezent peste 60 000 de luptători și controlează o suprafață de 200 000 km^2, dînd lovituri grele colonialiștilor, care sînt nevoiți să bată în retragere.

★

Popoarele din Republica Sud Africană, din Angola și din Mozambic, ca și de pe alte teritorii aflate încă sub jugul colonialist luptă cu îndîrjire pentru drepturi și independență națională. Colonialismul se prăbușește sub ochii noștri. Nu-i departe clipa cînd steagul independenței naționale, al libertății, va flutura deasupra întregului continent african.

După obținerea independenței, în Guineea a început să se introducă învățămîntul elementar obligatoriu pentru copiii de la 7—14 ani. În fotografie : Doi elevi din clasa întîia.

Vești din industrie

● În urmă cu cîteva zile, Ministerul Industriei metalurgice a anunțat că oțelarii au realizat de la începutul anului și pînă acum 127 000 tone de oțel peste plan

● Muncind cu însuflețire pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, colectivul de muncă al șantierului nr 2 al Întreprinderii Șantiere Construcții — montaj Brăila a anunțat zilele acestea îndeplinirea planului anual, realizînd peste plan un volum de lucrări în valoare de 9 milioane lei și o economie suplimentară la prețul de cost de 1 200 000 lei.

● Pînă la 25 noiembrie a. c. colectivele a peste 30 de întreprinderi din regiunea Maramureș au raportat îndeplinirea planului pe 11 luni cu 8 pînă la 12 zile înainte de termen.

● Pînă la 27 noiembrie a. c. toate colectivele industriale din regiunea Argeș au raportat realizarea planului industriei globale. Din rîndurile acestora cităm : Uzinele de piese-auto Colibași, Trustul minier Argeș, unitățile Direcției regionale a economiei forestiere.

● La București, Galați și Cluj se construiesc trei noi fabrici de pîine, care vor avea o capacitate totală de producție de peste 320 tone pîine pe zi. Întregul proces de fabricație va fi mecanizat, iar parțial automatizat. Coacerea pîinii se va face pe benzi ce traversează cuptoarele.

Primul film artistic romînesc

Colțul curioșilor

Era în anul 1912. Atunci, în luna septembrie, spectatorii au văzut pe ecranul din fosta sală „Eforia“ premiera filmului „Războiul independenței“.

Acesta a fost primul film artistic romînesc.

Filmul, desfășurat pe o peliculă de circa 2 000 m, înfățișa aspecte principale din războiul de la 1877 : trecerea trupelor pe un pod de vase întins peste Dunăre, asaltul redutei Grivița, cucerirea Plevnei, capitularea lui Osman Pașa.

Filmul a fost realizat cu multe greutăți, Grigore Brezeanu, care a avut ideea realizării lui, fiind nevoit să apeleze la împrumuturi și donații pentru a crea fondurile necesare cumpărării peliculei și aparaturii de filmat. Avînd însă concursul unor actori de seamă ai Teatrului Național, ca Aristide Demetriad, Constantin Nottara, Aristitza Romanescu și alții, cît și participarea unor unități militare, ideea sa a fost dusă la capăt.

Desigur, fiind vorba de un început, filmul avea unele lipsuri. Se întîmpla, de exemplu, ca spectatorul să urmărească în masa figuranților cîte un dorobanț pornit avîntat la atac, ca în clipa următoare să-l zărească întorcîndu-și brusc fața, privind cu curiozitate la... operatorul cinematografic. Ba, cîte un „mort“, uitînd că a căzut pe cîmpul de luptă, se ridica în picioare, învia subit...

Un amănunt : filmul a fost realizat „în culori“. Adică, fiecare act avea fondul peliculei colorat altfel — unul roșiatic, altul albastru etc.

Deși cu unele scăderi artistice și tehnice, filmul acesta constituie o victorie a entuziaștilor pionieri ai cinematografiei noastre artistice care, îndeosebi în ultimul timp, a cunoscut succese remarcabile. Concludent este următorul fapt : numai în cursul acestui an, pe ecranele cinematografiei noastre s-a prezentat lunar cîte o premieră !

La Palatul pionierilor din Sofia, pionierii își petrec timpul liber în mod plăcut. În fotografie : Oră de repetiție la cercul de balet care funcționează pe lîngă palat

UMOR STRĂIN

Italia

— Copii, scrieți o compunere despre o întîmplare interesantă care s-a petrecut cu voi !

Compunerea lui Pierino : *„Cu mine s-a petrecut o întîmplare atît de interesantă, încît nu am cuvinte pentru a o descrie“.*

Anglia

— Amintiți-vă, copii, există o asemenea zicală : „Mai bine să dai decît să primești !“.

— Tatăl meu întotdeauna dă, domnule învățător !

— O, aceasta-i minunat ! Dar ce este tatăl tău ?

— Boxer !

R. F. Germană

Învățătorul îl întreabă pe micul Hans :

— Poți tu să-mi spui dacă există vreo deosebire între electricitate și fulger ?

— Fulgerul luminează fără să plătești, domnule învățător, pe cînd electricitatea trebuie plătită.

Iran

— Mohamed, cît fac șase plus patru ?

— Doisprezece !

— Nu, nu, Mohamed. Șase plus patru fac zece.

— Imposibil, domnule învățător. Îmi amintesc precis că cinci și cu cinci fac zece.

ORIGINEA ȘI EVOLUȚIA OMULUI

I. Asemănări dintre om și animale

de acad. prof. Eugen Makovski

Dacă comparăm corpul omului cu corpul diferitelor animale care trăiesc lingă noi și cu care ne-am obișnuit, cum sînt pisica, cîinele, calul și altele, constatăm că între corpurile lor sînt multe asemănări.

Ca și animalele, omul are un cap pe care se află doi ochi, două urechi, un nas și o gură. Ca și animalele amintite, omul are patru extremități asemănătoare: două mîini și două picioare, care corespund celor patru picioare ale animalelor. Ca și la animale, corpul omului este acoperit cu piele, pe care crește părul mai mult sau mai puțin des etc.

Ar fi însă greșit să credem că asemănările dintre om și animale se constată numai atunci cînd examinăm părțile externe ale corpurilor lor. Mult mai multe asemănări ies la iveală dacă se compară alcătuirea lor internă.

Astfel, în capul omului și al animalelor se găsește creier, iar în coloana lor vertebrală — măduva spinării; de la creier și de la această măduvă se întind către toate părțile corpului omului și animalelor anumite prelungiri, numite nervi.

Omul, ca și animalele, are o inimă și vase sangvine în care se găsește sîngele. Dacă privim la microscop atît sîngele omului, cît și sîngele animalelor, constatăm în ambele cazuri că sîngele conține celule colorate în roșu, numite globule roșii sau hematii.

În gura omului, ca și în gura animalelor, se află dinții și limba. La toți gura comunică printr-un tub numit esofag, cu stomacul, iar acesta se leagă de intestine.

Apoi, înăuntrul corpului fiecărui om și al fiecărui animal se găsesc cîte doi plămîni, un ficat, doi rinichi și alte organe. Pînă și oasele omului și oasele animalelor prezintă asemănări surprinzătoare. De exemplu, felul oaselor și înșiruirea lor în schelet sînt aproape aceleași la om și la animale.

Toate aceste asemănări dintre om și animale se numesc asemănări anatomice, deoarece știința care se ocupă cu descrierea și studiul diferitelor părți și organe ale corpului unei ființe se numește *anatomie*. De altfel, cuvîntul anatomie se compune din două cuvinte grecești: ana — care înseamnă de-a curmeziș, și tome — care înseamnă secțiune, tăietură. În adevăr, pentru a scoate și a studia organele din corpul unei ființe (om, animal sau plantă) corpul ei trebuie tăiat de-a curmezișul.

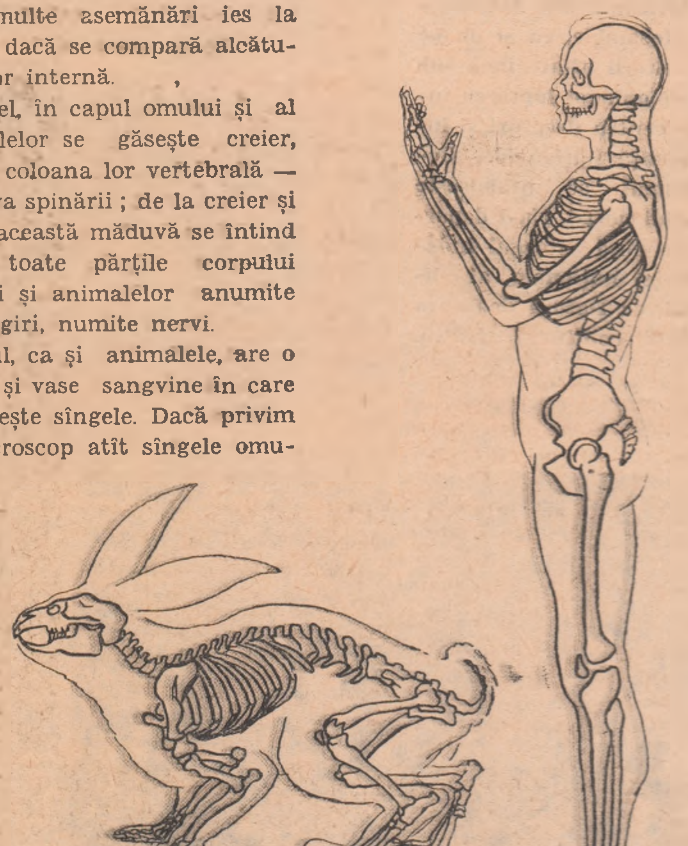
Dar, pe lîngă asemănări anatomice, oamenii și animalele prezintă și multe alte asemănări, în special cele care privesc modul de funcționare a organelor lor. Cu studiul funcționării organelor și corpurilor ființelor vii se ocupă o ramură specială a științei, numită fiziologie (de la cuvintele grecești fizis — natura și logos — cuvînt, știință). De aceea, astfel de asemănări se numesc asemănări fiziologice.

De exemplu, inima omului, ca și inima animalelor „bate" tot timpul; prin mișcările ei inima face ca sîngele să circule fără întrerupere în tot organismul. Oprirea bătăilor inimii înseamnă moartea atît pentru om, cît și pentru animale.

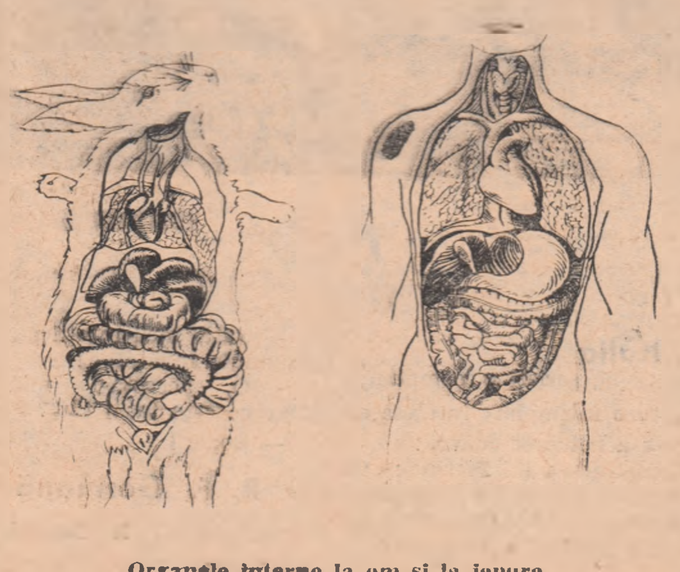
Apoi, omul și animalele respiră. Toți au nevoie de oxigenul din aer. O dată cu aerul inspirat, omul și animalele trag în piepturile lor oxigenul care, ajungînd în plămîni trece în sînge, și de aici se răspîndește în tot corpul lor. În corp oxigenul se combină cu cele mai diferite substanțe din care sînt alcătuite ființele vii. Prin această combinare se formează un compus nou, numit bioxid de carbon, care atît la om cît și la animale este adus de sînge în plămîni, de unde este dat afară o dată cu aerul expirat.

La fel și cu digestia. Atît la om, cît și la animale, hrana ajunsă în gură se amestecă cu saliva și trece în stomac, iar de aici în intestine unde este transformată în diferite substanțe simple. Această transformare a hranei în substanțe simple se face, la om și la animale, în același fel și sub acțiunea acelorași sucuri, numite sucuri digestive. Unele sucuri digestive se formează în stomac și în intestine, iar altele se formează în ficat (fierea) și într-un organ special, numit pancreas. Hrana digerată cu ajutorul tuturor acestor sucuri digestive pătrunde apoi prin intestine în corp.

S-ar mai putea da încă multe alte exemple de asemănări anatomice și fiziologice dintre om și animale. Se naște însă întrebarea: cum se face că între om și animale există atît de multe asemănări? Răspunsul la această întrebare a fost dat acum o sută de ani de marele savant englez Charles Darwin, și va forma obiectul articolului viitor.

Alcătuirea scheletului la om și la unul din vertebratele superioare (iepure).

Organele interne la om și la iepure.

Magazin Tehnico Științific

Probleme distractive

Cit costă o cărămidă?

O cărămidă costă 1 leu și o jumătate de cărămidă. Cît costă o cărămidă?

Bătăile orologiului

Ca să bată ora 5, un orologiu are nevoie de 5 secunde. De cîte secunde va avea nevoie pentru a bate ora 9?

Care e răspunsul corect?

1. Distanța celei mai îndepărtate planete, Pluton, de Soare este de:
a) 1 926,4 milioane km.
b) 4 200 milioane km.
c) 5 917 milioane km.
d) 300 milioane km.

2. Viețuitoarele se adaptează condițiilor în care trăiesc. O serie de mamifere s-au acomodat mediului acvatic. Spuneți care dintre cele înșirate în continuare sînt mamifere: balena, foca, rechinul, delfinul, leul de mare, morsa, pisica de mare, rîndunica de mare.

Cristalele purifică apa

În R. P. Polonă s-a pus la punct tehnologia de producție a unor „membrane ionice" care transformă apa de mare în apă potabilă. Membranele ionice sînt cristale mici multicolore care sînt folosite în diferite procese chimice. La centralele electrice cu ajutorul acestor membrane apa poate fi ușor purificată și dedurizată prevenind în felul acesta depunerea pe pereții cazanelor a unor sedimente care le scurtează viața. Apele din rîuri infectate de apele reziduale pot fi purificate. De asemenea, din aceste ape pot fi captate reziduri prețioase de metale și alte materiale folosite în industria chimică.

Știați că...

...în America, pînă în anul 1860 nu existau vrăbii? Ele au fost aduse din Anglia pentru stîrpirea omizilor.

...în orașul Welington (Africa de Sud) crește un măr ale cărui frunze nu cad niciodată și care rodește tot timpul anului?

...în timpul unei perioade de vegetație un fag consumă circa 9 000 l. de apă, un mesteacăn cca. 7 000 l, iar o plantă de porumb — 2 000 l? Din aceste cantități numai 2% se folosesc pentru formarea substanțelor organice, iar restul se evaporează.

Pavaj cu... aluminiu

În R. F. Germană s-au experimentat folosirea unor particule mici de aluminiu la asfaltarea drumurilor. Pe o suprafață de 4 mii m.p. în asfaltul fierbinte s-a presat un strat de particule de aluminiu, iar pe acest drum s-a circulat timp de doi ani cu vehicule de tot felul.

E bine să cunoașteți:

Lungimea Ecuatorului Pămîntului 40 000 000 m.

Suprafața uscatului globului pămîntesc 149 000 000 km.²

Suprafața globului pămîntesc 510 000 000 km.²

Distanța de la Pămînt la Soare 149 500 000 km.

Lumina înaintează cu o viteză de 300 000 km. s.

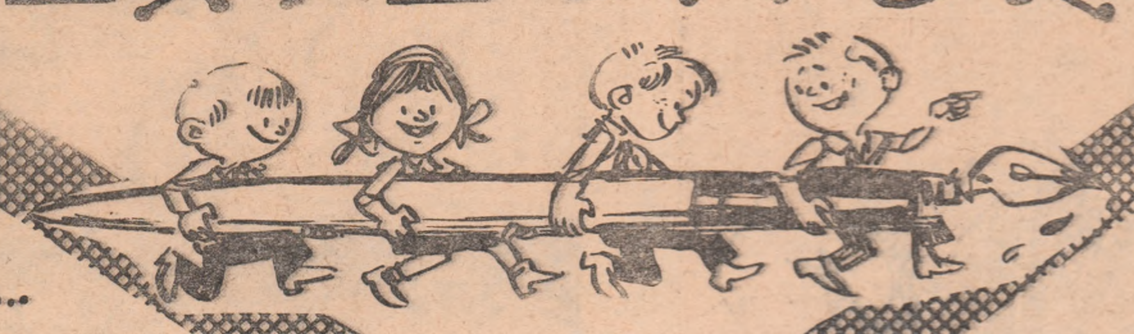
Omul există de aproximativ 500 000 ani

Viața pe Pămînt există de peste 300 000 000 ani.

Pămîntul are vîrsta de peste 2 000 000 000 ani

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

EXPEDITORI:

Pe urmele unui plic...

Din vraful de scrisori pe care poștașul mi le-a lăsat într-o dimineață pe masă, am ales una. Pe plic scria : „...Iulia, *comuna* Gostavăț, *raionul* Caracal“. *Numele era acoperit de o pată mare de cerneală. Mi-am zis că Iulia trebuie să fie certată cu ordinea. Am desfăcut plicul. În cele douăzeci de rînduri în care ne informa despre excursii, despre curățenia clasei, alte pete de cerneală, niște ștersături și tare multe greșeli gramaticale. (Iulia scria „m-ia plăcut“, „a-m fost“.) Am luat scrisoarea cu mine și am plecat în căutarea Iuliei.*

Am avut un drum bun de străbătut, poate tot atît de lung ca și drumul pe care-l are Iulia de străbătut de la notele de 4 și 5, pînă la 8 și 9. Pentru că, ajunsă la școală, și aflîndu-i numele în întregime, m-am interesat și de notele ei. Nu pot să vă mărturisesc cu cîtă tristețe m-a primit catalogul. Și nici cărțile și caietele Iuliei nu arătau mai vesel.

Pe cartea de franceză deschisă la lecția de zi scria CO_2+H_2O *(?!) și întreaga pagină era împestrițată cu tot felul de formule chimice.*

— Îți place chimia, Iulia?

— Am nota 5, mi-a răspuns ea ridicîndu-se și ocolindu-mi privirea.

În fața mea stătea o fată înaltă, brunetă, cu niște cozi lungi de toată frumusețea. M-a supărat contrastul dintre înfățișarea ei și gulerul șifonat al bluzei care arăta ca niște colțuri îndoite ale caietelor ei de notițe, cu nasturii căzuți ca niște pete de cerneală. Și m-am gîndit atunci la o scrisoare pe care n-am primit-o încă, dar pe care o așteptăm sfîrșind cam așa : „și cît de mult a ajutat-o colectivul pe Iulia !“.

Corespondentul nostru, geograful

Am în față o scrisoare mai puțin obișnuită. Vine tocmai din comuna **Căpreni**, raionul **Gilort-Oltenia**. E scrisă citeț, pe o foaie de dictando, de un pionier din clasa a IV-a, pe nume GEORGESCU ION. Ionică își intitulează corespondența **„Terenul geografic“** și începe așa : **„În partea de sud-vest a Școlii noastre se află un teren geografic. La amenajarea lui au lucrat cu mult drag micii geografi dintre care fac parte și eu“.** Continuă apoi cu descrierea terenului format din harta patriei, roza vînturilor, mișcarea de rotație și de revoluție, zonele de căldură, o stație meteorologică. Și în timp ce citeam mi s-a părut că aud o voce mică de copil, care mă îndemna să vin la școala lui. N-am zăbovit. A doua zi, după-amiază, eram în comuna Căpreni. Am făcut cunoștință cu Ionică.

E mic, brun, cu o privire ageră. L-am găsit împreună cu prietenul lui, Popescu Tibi, din clasa a VII-a, aplecat asupra unui caiet de observații zilnice pe care nota : **azi... temperatura aerului + 10° C., presiunea atmosferică 742 mm...**

L-am rugat pe Ionică să-mi spună ce l-a determinat să ne scrie despre acest teren geografic, cum își adună el datele pentru alcătuirea corespondenței A stat puțin pe gînduri și mi-a răspuns că a scris despre teren, întrucît e o realizare a lor, a tuturor pionierilor și aceasta i s-a părut foarte important. Nu numai mie, a adăugat Ionică, ci și colegilor mei, printre care Popescu Doina, Bujorescu Mircea, Neagoe Aurelia. Apoi, s-a scuzat că nu ne-a scris despre pionierii care țin o strînsă legătură cu gospodăria colectivă, de unde adună date necesare pentru alcătuirea unui alt caiet pe care îl numesc, „calendarul naturii“.

Din discuția cu Ionică, m-am convins că el e un corespondent care scrie numai despre ce e foarte important în realizările lor pionierești. Și cred că asemenea lui Ionică vor proceda de acum înainte mulți corespondenți de-ai noștri.

M. CUIBUȘ

TEANCURI ȘI TEANCURI

În dulapul cu scrisori se aude zgomot. Ce să fie? Două scrisori discută aprins și sînt gata, gata să iasă din plicuri! Una este trimisă de PASCU MARIA *de la Școala generală de 8 ani din satul* Albele, *raionul* Tg. Ocna, *cealaltă de* CERCEL CONSTANTIN, *Nuțu, cum îi spun colegii din comuna* Pitaru, *raionul* Titu.

Nuțu : *De cîteva zile la noi sînt pregătiri grozave pentru lucrările scrise. Dacă vrei să știi, ne-am și cumpărat caiete pentru lucrările scrise la limba romînă, matematici, istorie, geografie, fizică. Avem niște teancuri de caiete... le-am și liniat.*

Marioara : *Parcă noi nu ne pregătim? Am luat-o încă de la începutul anului. Recapitulăm lecțiile, recitim notițele, lămurim fiecare lucru neclar. De caiete, ne îngrijim cu o zi sau două înaintea lucrărilor scrise, iar voi...*

Nuțu : *Ori ce-ai zice, tot v-am întrecut! Avem și caiete pentru lucrările scrise din trimestrul doi. Ei, na, mai ai ceva de zis?*

Da, am eu, le-am spus de la masa de lucru. Cu tine vorbesc, Nuțule! Dacă ai fi scris că în pregătirea pentru lucrările scrise colegii tăi, mai întîi, adună un „teanc de cunoștințe“ și apoi de caiete, Marioara ți-ar fi dat dreptate.

EPIGRAME

Pionierei CIUBOTARU ADRIANA, Școala generală de 8 ani, sat Bizighești, *comuna* Făurei, *raionul* Panciu.

Rîde catalogu-n dimineață
Cu atîția zece-n dreptul tău.
Îți dorim să îi păstrezi mereu
Și să iei un zece și în viață!

Răspuns la scrisoarea lui ISTINIE DUMITRU din comuna Jimbolia, *raionul* Timișoara.

„Pe coridoare, disciplina e asigurată“
Ne scrie un corespondent, convingător.
Dar ce se-ntîmplă-n timpul orelor
Că în scrisoare ta o faci uitată?

Poezii de **N. Bulgaru**

Mecanicul de locomotivă

Neostenit colindă și acum
Pămîntul cu mașina împreună.
De-ar fi să-și depene întregul drum
Ar fi un drum de la Pămînt la Lună.

Mașina îi ascultă orice gînd
Cu-nfiorări egale și-agitate.
Cînd i le-aude, singur, cînd și cînd,
Parcă și-aude inima cum bate.

Cînd trece șuierînd pe lîngă lunci,
Iar zarea coame galbene și-nclină,
Intreg pămîntul i se pare atunci
O deltă de azur și de lumină.

Cu mîna dreaptă sus, lîngă chipiu,
Salută frumusețile din țară.
Prin gestul ăsta omenesc și viu
Salută pe acei ce le-nălțară.

Să-l salutăm, prieteni, deci, pe drum,
Pe cel ce-n suflet drumuri lungi adună
Pe cel ce-a străbătut pînă acum
Un drum de la Pămînt la Lună.

ZIDĂRIȚA

Privesc cum zidul viu, supus,
Ii crește visător sub palme
Și o aud cum cîntă sus,
Sub bolta cu întinderi calme.

Cu zidul pîn — la brîu-i lin,
Stăruitor făptura-și suie
Pe smalțul bolții, din lumini,
Iși dăltuiește o statuie.

Cele peste 12 800 volume din biblioteca Școlii generale de 8 ani nr. 122 din Capitală atrag nenumărați cititori. Unii dintre ei se delectează cu opera mult îndrăgitului Ion Creangă.

Foto GR. PREPELIȚĂ

O poveste cu... poveste

Cele patrusprezece imagini aflate „în lucru" la Cercul „Mîini îndemînatice" al Casei pionierilor din Suceava își au povestea lor.

Lucrînd, pionierele vorbeau de una, de alta. Cineva povestea despre surioara sa despre cît de mult îi plac poveștile.

— Să-i lucrăm o... poveste ! a glumit o colegă.

— Chiar așa ! a adăugat altcineva.

Și au trecut la lucru. S-au oprit asupra celei mai îndrăgite : „Capra cu trei iezi". Pilat Brîndușa, Turtureanu Alexandru, Sipca Erica au procurat imaginile, le-au copiat pe pînză și acum le cos. Ți-e mai mare dragul să le privești. Sînt lucrate cu multă măiestrie. Pionierii de la „Mîini îndemînatice" au... mîini de aur.

CRISTINA ANDREI

Lizuca, Patrocle și prietenii lor

O fetița intră pe poarta Școlii generale de 8 ani nr. 76 din București. S-o urmăm. Se oprește tocmai la etajul I, la capătul culoarului, la bibliotecă.

— Bine-ai venit, Aurelia, o întîmpină tovarășa bibliotecară, Constanța Galicea. Uite, te așteaptă cîteva noutăți...

Curioasă să vadă despre ce este vorba, pioniera Niculescu Aurelia din clasa a V-a B se îndreaptă spre panoul „Biblioteca ne informează". La rubrica „Ce să citim" sînt recomandate cărțile „Stejarul din Borzești" de E. Camilar, „Doi feți cu stea în frunte" de Ion Slavici, „Făt Frumos Măzăreanul" de M. Sadoveanu, alături, sub titlul „Cărți noi" află că au sosit în bibliotecă „Anotimpuri" de N. Labiș, „Inima de foc a lui Danko" de Maxim Gorki și altele. Nerăbdătoare începe să răsfoiască un volum de povestiri. Aurelia se simte bine aici, între cele 5 000 de volume, alături de personaje atît de cunoscute și îndrăgite ca Scufița Roșie, Ionică din povestirile lui Creangă, Lizuca și Patrocle din „Dumbrava minunată"...

Clopoțelul vestește recreația. Ușa bibliotecii se deschide aproape din clipă în clipă, băieți și fetițe din clasele I—IV vin să predea și să împrumute cărți.

— Aș vrea o carte de aventuri, cere pionierul Petrovici Nicolae dintr-a treia.

— „Aventurile greierașului Men" îi recoman[dă] tovarășa bibliotecară. Urmează la rînd pionierul Săbiescu Florin dintr-a IV-a, Cîrlan Mihaela, Nacu Vladimir din clasa a II-a și mulți, mulți alții.

Recreația s-a terminat. Liniștea domnește iar în bibliotecă. Din cînd în cînd se aude cîte un foșnet de la masa colecțiilor. Cîțiva copii răsfoiesc „Cravata roșie", „Scînteia pionierului", „Arici pogonici".

★

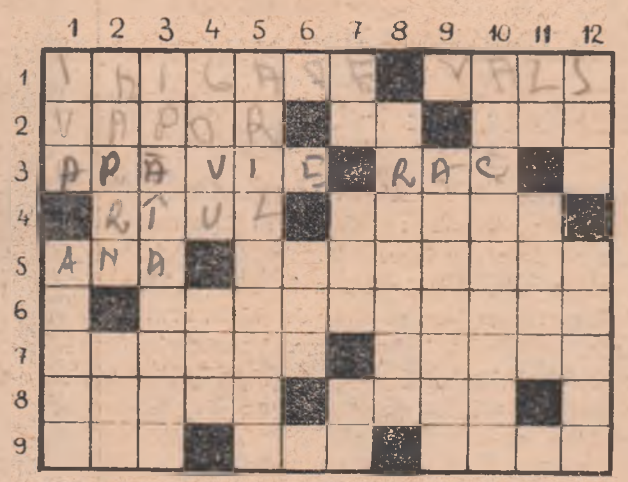
La biblioteca școlii medii nr. 10 din București este zarvă mare. Pionierele Ilie Melania, Pretorian Maria Luiza și alții ajută la transportarea cărților în noile săli în care se instalează biblioteca. Unii îmbracă rafturile cu hîrtie, alții așază cărțile. Cu ajutorul lor, biblioteca își va începe mai curînd activitatea. Să nu credeți însă, că ocupați cum sînt ei nu citesc. Cei din clasele a IV-a, de pildă, au citit aproape toți „Dumbrava minunată" de M. Sadoveanu, au îndrăgit-o pe Lizuca, pe neastîmpăratul cățeluș, s-au împrietenit cu ei. O dovadă a acestei prietenii o veți avea în zilele vacanței de iarnă cînd clasele a IV-a vor prezenta lectura dramatizată a acestei cărți.

LIDIA NOVAC

Colțul distractiv

A P A

ORIZONTAL

1. Inlăturarea apei dintr-un loc mlăștinos ; — „Dunărea albastră" ; 2. Vehicul acvatic ; — Servește ! — Nu-i bine. 3. Apa cu care zînele din basme insuflețeau pe feții frumoși; (două cuvinte) ; — Animal acvatic ; 4. Are apă ; — Iși are meritul „lui" în descoperirea mașinii cu aburi ; 5. Strig pe Ana — A înainta în apă cu ajutorul brațelor și picioarelor ; — Peşte marin cu formă lungă și ascuțită ; 6. Inălțimea unui punct al scoarței terestre, deasupra suprafeței nivelului mijlociu al mării ; 7. Aşa i se mai spune Oceanului Inghețat de Nord — Stațiune climaterică în Muscel ; 8. Ardeiat — Anotimpul... bălăcelilor ; 9. Fir ; Apă... în Franța : Cea pneumatică este folosită de scafandri.

VERTICAL

1. Plasă de prins peşte ; — Matca unei ape (pl.) ; 2. Ajută apei să... spele ; — Un ou de... pescăruş. 3. Apa zmeoaicelor și zgripțuroaicelor din basme, cu care caută să prăpădească pe voinici (două cuvinte) ; 4. Oraş în Italia (Vincenza) — Cel de apă se numește ştiinţific „otaria jubata" şi trăieşte în apele sudice ale Antarticei (pl.) ; 5. Caracterul celor lipsite de apă ; 6. Revărsările sale aduc roadele Egiptului ; 7. Dînşii ; — Acolo unde apele curgătoare sapă în mal — Victor Ursu ; 8. Se face cît mai adînc pentru a pătrunde mai uşor apa şi aerul ; 9. Apa care nu face spumă cu săpunurile (două cuvinte). 10. Corabie legendară ; — Fiul constructorului Labirintului din Creta, Dedal, căruia i s-au topit aripile de ceară ; 11. A se spăla pe cap (Mold.) — Serveşte la băut ; 12. Apă dulce ! — se varsă în Dunăre. DICŢIONAR la îndemînă : AVA, NOVE.

MIHAI PĂTRAŞCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"